

Gúzsba kötött szabadság

Molnár Imre grafikusművész szorongó létünk érzésvilágát vetíti ki

Molnár Imre 1954-ben Szivácon született. Szegeden fejezte be a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolát. Szabadkán él és dolgozik általános iskolai rajztanárként. Pedagógiai munkája mellett gazdag az alkotótevékenysége, amelynek első eredményeként 1996-ban önálló kiállítása nyílt Szabadkán, majd Újvidéken, Budapesten, Zentán és Dunakeszin, legutóbb, 2008-ban Szabadkán, de számos csoportos tárlaton is részt vett és több művésztelep tagja, így a zentai Művésztelep grafikai műhelyének és a magyarországi tállyai Közép-európai Művésztelepnek is. 2007-ben vették fel a Vajdasági Képzőművészeti Szövetségbe.

- Úgy érzem, hogy a grafikai fekete-fehér ábrázolás áll hozzám a legközelebb, tehát főként ezt művelem. Főleg a természetből táplálkozom művészetemben, de a hétköznapi események is ihletnek, különböző történetek, például a szeptember 11-i tragikus események, a chilei bányaszerencsétlenség, a japán szökőár. Témaként a magyar történelemből is szívesen merítek. Korábbi munkáim a tudományos fantasztikum hatására készültek, és lassan átváltottak szürrealisztikus látomásokká. Alkotásaimban tudat alatt önkéntelenül megjelenik egy erős, groteszk, sokszor morbid vonás, amit beépítek az egyéni világomba. Például régi egyiptomi ihletésű motívumok, bibliai történetek vagy a nemzeti mondakincs – vallja a művész. Szívesen foglalkozik kis formátumú színes akvarellekkal, amelyek változatos témákat ölelnek fel.

Kerékgyártó István művészettörténész írja alkotásairól. „Grafikáin a vegetáció szövvénye alatt, vagy abból kibukkanva, fémes hatású gömbök hevernek, mozdulatlanul és mégis szorongást keltően, fenyegető hangszúllyal, oly módon, hogy az az érzésünk, bár-

mikor robbanhatnak. Íme, a háború szürreális hangulatú megidézése konkrét, látható harc nélkül, a bármikor bekövetkező katasztrófa sugallatával. Ennek az áttételes, metaforikus ábrázolásmódnak a szuggesztív példája portrészorozata. (...) Az olasz reneszánsz manierista mester, **Archimboldo** gyümölcsből, magvakból, gyökerekből építette fel színpompás, életteli, az évszakokat szimbolizáló portréit. Molnár Imre, a XX-XXI. századi művésztudó fahulladékból, forgácsból, szögek-ből – tulajdonképpen szemétből – rakja össze portréjét, ily módon is utalva az élet, az ember elszemélytelenedésére, elidegenedésére. (...) Molnár Imre művészetében a látható felszín ábrázolását felváltja a jelenségek mélyére hatoló, a dolgok lényegét, a külsőt és belsőt egyaránt feltáró *láthatóvá tevés*, a mikro- és a makrokozmosz érzékelhetővé tétele.”

„Molnár Imre stílusa mára a kortárs képzőművészet egyedi és különleges színtöltőjévé nőtte ki magát – írja a 2008. évi önálló szabadkai tárlat katalógusában **Ninkov Kovačev Olga** művészettörténész. **Vasarely** és **Escher** távoli rokonának nevezi alkotásait, amelyek a fekete és fehér ellentétére és ritmusára épülnek és egy folyamatos negatív-pozitív viszonyról is szólnak. Lebilincselőnek nevezi a kritikus Molnár kézműves, mikroszkopikus rajzait. Majd így folytatja: „...intuitíve érez rá a struktúrára és azok törvényszerűségeire. Mert érzéseink, gondolataink, mozdulataink, sorsaink hasonló módon rendeződnek, szövődnek, vagy éppen törnek, szakadnak, hullnak szét, mint a körülöttünk lévő organikus világ részei, hasonló interakciók léteznek különböző anyagok életében: a fa kérgében, a csapdává rendeződő sűrű hínárban, a fűszálak játékában, a csírázó magvakban, sőt, az elektromosságban, a modulok mozgásában

is. (...) A XX. század eleji szellemi mozgalmakhoz is kapcsolódó bioromantika a század végére, az eljövendő korszak beköszöntőjeként átadta a helyét a kevésbé romantikus technokultúrának. Lehet-e a humánmtól megfosztott techno-uralom romantikus? Molnár Imre rajzaival reagál erre a változásra, s időnként a tudományos fantasztikum felé kalauzolja a nézőt, máskor a XX. század végéről ismert életterünk gúzsba kötött, elhagyatott és

szorongó létünk érzésvilágába. (...) Legújabb alkotásai egy új, szimbólumokban gondolkodó ciklus születését jelzik, amibe már csak Molnár Imre egy másik nagyszabású szabadkai kiállításán tudunk majd betekintést nyerni.” – fejezi be írását Ninkov K. Olga.

Ezekből az újabb alkotásokból is igyekeztünk az Aracs e számában ízelítőt adni a grafikusművész munkásságából.

Molnár Imre portréját Peti Sándor (Dunakeszi) fotóművész készítette